

РЕШЕНИЕ

№ 3981

гр. София, 17.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 29 състав,
в публично заседание на 17.05.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Полина Величкова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **2335** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 126 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 65, ал. 4 от Закона за общинската собственост /ЗОС/.

Образувано е по жалба на С. Г. Г. срещу Заповед № РТР21-РД66-13/ 12. 02. 2021 г., издадена от кмета на Столична община, район „Т.“, с която на основание чл. 65, ал. 2 от Закона за общинската собственост /ЗОС/ и чл. 34, ал. 1 от Наредбата за реда и условията за управление и разпореждане с общински жилища на територията на Столична община е наредено да се из земе от З. И. Г. общинско жилище, находящо се в [населено място] ,[жк], [жилищен адрес] със застроена площ от 64,18 кв.м.

В жалбата се излагат подробни съображения за незаконосъобразност на оспорваната заповед, като се иска нейната отмяна.

Ответникът – Кмет на район "Т.", Столична община, чрез своя процесуален представител оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено следното:

От приложените към административната преписка доказателства се установява, че със Заповед № 135/ 25. 10. 1991 г., издадена от началник служба жилищно настаняване към Столичен общински съвет, Общински народен съвет “Т.” З. Г. и тричленното ѝ

семејство са настанени в общинско жилище, представляващо апартамент, състоящ от две стаи, кухня, сервизни помещения и килер, находящо се в [населено място], на [улица], [жилищен адрес] вх. 4, като въз основа на настанителната заповед е сключен договор за наем от 01.08.2005 г.

С писмо от 07. 02. 2019 г. кметът на район „Т.“ е уведомил З. Г., че наличие на неизплатени суми за наем, за битови отпадъци и топлинна енергия, че ако не изплати посочените в писмото суми, договърът за наем ще бъде прекратен, а при отказ доброволно да се освободи имотът, ще се пристъпи към принудителното му изземване по реда на чл. 65, ал. 1 от ЗОС и чл. 34 от Наредбата за реда и условията за управление и разпореждане с общински жилища на територията на Столична община.

Със Заповед № РТР20-РД66-17/ 21. 12. 2020 г. на Кмета на район „Т.“ при Столична община е прекратено наемното правоотношение, възникнало от Заповед № 135/ 25. 10. 1991 г. за настаняване на З. Г., поради неплащане на наем и консумативни разноси за повече от 3 месеца. Заповедта е връчена на З. Г. на 09. 01. 2021 г., като няма данни същата да е обжалвана.

Не се спори между страните, а това се установява и от приложените към преписката доказателства, че след прекратяване на наемното правоотношение З. Г. е продължила да ползва жилището заедно с дъщеря си С. Г.. Посоченото обстоятелство е установено и с Констативен акт № 2/ 10. 02. 2021 г., изготвен по реда на чл. 34, ал. 2 от Наредбата. Впоследствие е издадена и обжалваната Заповед № РТР21-РД66-13/ 12. 02. 2021 г., издадена от кмета на Столична община, район „Т.“, с която на основание чл. 65, ал. 2 от Закона за общинската собственост /ЗОС/ и чл. 34, ал. 1 от Наредбата за реда и условията за управление и разпореждане с общински жилища на територията на Столична община е наредено да се из земе общинско жилище, находящо се в [населено място], [жк], [жилищен адрес] със застроена площ от 64,18 кв.м., от З. И. Г..

Междувременно, на 18. 02. 2021 г. З. Г. е починала и заповедта е връчена на 25. 02. 2021 г. на член от домакинството – жалбоподателката, която е пряка законна наследница на наемателката.

При така установеното от фактическа страна, съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима – подадена е от надлежна страна в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Разгледана по същество, същата е неоснователна, поради следните съображения:

Обжалваната заповед е издадена от компетентен административен орган – кметът на район „Т.“, Столична община, съгласно чл. 65, ал. 2 от ЗОС във връзка с чл. 46, ал. 1, т. 3 от Закона за местното самоуправление и местната администрация и чл. 34, ал. 1 от НРУУРОЖТСО, в съответствие с целта на закона и в предписаната от закона форма – мотивирана писмена заповед. При издаване на заповедта не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила.

Настоящият съдебен състав намира, че процесната заповед е издадена и при наличието на материално-правните предпоставки на чл. 65, ал. 1 от ЗОС, съгласно който общински имот, който се владее или държи без основание, който се ползва не по предназначение или нуждата от който е отпаднала, се изземва въз основа на заповед на кмета на общината. По силата на цитираната разпоредба заповеди за изземване се издават при кумулативното наличие на следните предпоставки: да се

касае за общински имот и същият да се владее или държи без основание, да не се използва по предназначение или необходимостта от него да е отпаднала. От събраните и приети по делото доказателства се установява, че в конкретния случай всички тези законови изисквания са налице. Безспорно по делото е, а и не се спори между страните, че процесното жилище към датата на издаване на оспорената заповед е общинска собственост, съгласно АОС № 205/30. 06. 1997 г. Видно от представените и приети по делото доказателства безспорно се установява също така, че жалбоподателката С. Г. държи общинското жилище без правно основание. Това е така, защото между нейната майка З. Г. и район „Т.“, Столична община, е съществувало наемно правоотношение за жилището, въз основа на сключен наемен договор от 1.08.2005 г. и Заповед № 135/ 25. 10. 1991 г. за настаняване на З. Г., което обаче е било прекратено със Заповед № РТР20-РД66-17/ 21. 12. 2020 г. на Кмета на район „Т.“ при Столична община. Доколкото в настоящото производство се установява – от приетите по делото писмени доказателства, а и обратното не се твърди и от самата жалбоподателка, че тази заповед по чл. 46, ал. 1 от ЗОС не е била оспорена по съдебен ред, то настоящата инстанция приема, че същата е влязла в сила на 24. 01. 2021 г. Именно влязлата в сила заповед, постановена на основание чл. 46, ал. 2 от ЗОС, е била и основанието за издаване на обжалвания административен акт, както и въз основа на нея е отпаднало правното основание на З. Г. и членовете на нейното семейство да държат общинското жилище.

Горните съображения мотивират настоящия съдебен състав да приеме, че подадената жалбата е неоснователна, поради което следва да бъде отхвърлена.

С оглед на изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд – София град, Второ отделение, 29-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. Г. Г. срещу Заповед № РТР21-РД66-13/ 12. 02. 2021 г., издадена от кмета на Столична община, район „Т.“.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: